

pen har kunnet udføres i mange eksemplarer, giver det jo ikke noget egentligt gravminde, om ikke der også er en skrift, der fortæller om det enkelte navn og dets data. Denne skrift står oftest ophøjet og kan være ganske fyldig, hvoraf fremgår, at der ikke synes at være sparet på udgifterne til gravmælet. Det er da også utvivlsomt, at kunstnere af forskellig retning har været engageret i formgivningen, og at støbejernsgravmælerne ikke som dem af smedjern kan henregnes til en folkelig kunst. I mange tilfælde er der udformet gravgitre i stil med det støbte gravmæle, hvorved hele gravstedet kan få en fast og stilpræget form af en vis holdning og særpræg.

Tidligere i nærværende tidsskrift (12 s. 9-13) har iøvrigt maleren *Herman Madsen* fortalt især om den stilhistoriske side af sagen.

Derom har „Foreningen for Kirkegårdskultur“ til sit blad bedt mig som formand for Danmarks Provsteforening fremsætte en kort udtalelse.

Det, der er tænkt på, når man vil have en udtalelse om provstesynene i år, er formentlig den ændring, der nu er sket i tilsynsloven, hvorefter provstesynene kan afholdes ikke blot i maj og juni måneder men i fremtiden desuden også i april og juli måneder. Og derom er kort at sige, at årsagen til ændringen er simpelthen den, at der skal være mere tid til provstesynene. Og det skal der både for provsten og hans synsmand og for menighedsrådene. Siden præstegårdene kom ind under det provstesyn, der hvert tredje år skal afholdes i sognene, og som altså skal omfatte både kirker og kirkegårde og præsteboliger og avlsgårde, har det vist sig, at der var for lidt tid til synene. Der har været for lidt tid til at tale om tingene på stedet. Og det har været sådan, at provsten også havde for lidt tid hjemme i sine sogne, når alle de mange syn ude i provstiet skulle overkommes på de søgnedage, der kunne fås til rådighed i løbet af maj og juni måneder.

Provsterne var så på et årsmøde inde på, at man burde spørge, om det muligvis kunne ordnes således, at man tog 1/3 af synene hvert år. Derom mente man af flere grunde i kirkeministeriet, at dette ikke kunne tiltrædes. Og resultatet blev, efter at der var sket henvendelse fra flere store provstier om at få mere tid til synene, at kirkeministeren efter en henvendelse fra provsteforeningens bestyrelse forelagde det forslag, som folketinget har vedtaget, og hvis lovbestemmelser bl. a. går ud på, at der i månederne april-juli skal holdes provstesyn hvert tredje år og iøvrigt svarende til det, der hidtil har været synets opgave og forretningsorden. Det, synet skal tage sig af, er at kirkerne og kirkegårdene samt præsteboligerne og avlsgårdene er i god og forsvarlig stand efter de gældende regulativer og bestemmelser, samt at de sager, der går ud over det lokale syns beføjelser, indsendes behørigt oplyst til stiftsøvrigheden for eventuelt, hvis det skønnes nødvendigt, at videresendes til kirkeministeriets afgørelse, efter at dette måske forinden har rådspurgt nationalmuseet, den ggl. bygningsinspektør eller andre af ministeriets konsulenter.

Vi, der husker gamle dages ofte dårligt vedligeholdte kirker, og som ved, hvordan kirkerne og kirkegårdene såvel som præstegårdene er i god

Provstesynene i 1965

*Formand for Danmarks Provsteforening
J. C. VINTHER*

stand, siden menighedsrådene efter J. C. Christensens kirkelove i 1922 har fået lov til at tage sig deraf, ved jo alle med hvilken interesse og kærlighed og hvor godt, menighedsrådene har røgtet deres hverv.

Og derfor er det godt, at der med det lovforslag, den nuværende minister lige har ført igennem, er givet tid for provsterne til at tale med menighedsrådene ved provstesynene.

Ændringen af loven er god og tiltrængt og en virkelig forbedring.

p. b. v.
J. C. Vinther.

Tegning:

Billedbugger Betty Engholm Michelsen.

„Vore Kirkegårde“ har skiftet „ansigt“ flere gange. I bind 16 nr. 4 side 38-41 har kirkegårdsinspektør Hans Rønø i sin artikel „Tidsskriftet „Vore Kirkegårde“ gennem 25 år“ vist hvorledes tidsskriftet 8 gange har skiftet ansigt. Siden har „Vore Kirkegårde“ adskillige gange skiftet forside i sin stadige søgen efter fornyelse. Det sidste skud på stammen er blevet til i ønsket om grafisk at fremstille en karakteristisk oplevelse ved synet af en nordisk kirkegård.